

Arrest

nr. 148 783 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 18 augustus 2014 aangetroffen door de politie. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 3 februari 2015 wordt verzoekster door de politie op heterdaad betrapt op flessentrekkerij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster ook op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [C.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 03 FEV 2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van Brussel voor flessentrekkerij, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, 7° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing niet in concreto wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd met een maximale duur van drie jaar.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt:

[...]

Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De bestreden beslissing kiest voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt:

“artikel 74/11, §1, tweede gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...);

[...]

Uit de motivering blijkt dat er een inreisverbod werd opgelegd omdat er geen termijn werd toegestaan in het Bevel het grondgebied te verlaten.

De wijze waarop de motivering wordt aangevat (“gaat gepaard met”) wekt de indruk dat verwerende partij aanneemt dat een inreisverbod van 3 jaar een automatische consequentie is wanneer geen termijn wordt toegestaan.

Ten onrechte nochtans.

Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek is een noodzakelijke voorwaarde om een inreisverbod te overwegen. Zelfs indien de voorwaarde vervuld is, dient zij te beoordelen welke termijn zij oplegt, rekening houdend met de specifieke omstandigheden (artikel 74/11, §1, al. 1 Vw.).

Dat het inreisverbod voor een maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd, wordt niet in concreto gemotiveerd, en lijkt in de beslissing het logische gevolg te zijn van het feit dat er geen termijn wordt toegestaan in het Bevel en dus een inreisverbod moet opgelegd worden. De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt.

Dit motiveringsgebrek wordt niet verholpen door de navolgende feitelijke verantwoording in de beslissing:

“Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft, bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van Brussel voor flessentrekkerij, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar”.

De omstandigheid dat verzoekster geen officiële adres heeft of er een risico bestaat op onderduiken, is mogelijks relevant bij het opleggen van een bevel het grondgebied te verlaten, doch maakt geen verantwoording uit voor het opgelegde inreisverbod.

Daarna komt de overweging dat verzoekster werd aangetroffen voor ‘flessentrekkerij’, reden waarom geen enkel uitstel wordt toegestaan en de beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Verzoekster heeft eerst en vooral geen verlenging termijn gevraagd. Deze mogelijkheid wordt voorzien in artikel 74/14 §1, alinea 3 tot 5 Vw en dient te gebeuren bij gemotiveerd verzoek. Deze mogelijkheid bestaat trouwens alleen wanneer een termijn van 7 tot 30 dagen wordt toegestaan, zodat de overweging niet verenigbaar lijkt met het standpunt van verweerster dat geen termijn kan toegestaan worden.

Blijkbaar wil verweerster enkel verantwoorden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het bevel zonder termijn wordt inderdaad gemotiveerd verwijzende naar het ondeduikrisico (artikel 74/14, §3, 1° Vw) en het gevaar voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3° Vw.) (zie motivering Bevel grondgebied te verlaten). In huidige beslissing worden deze twee elementen hernomen met besluit dat dus geen uitstel geduld wordt voor de verwijdering.

Dit is onnodig, maar niet verkeerd.

Hier wordt echter als een automatisme aan toegevoegd dat er een inreisverbod moet worden opgelegd, maar tevens dat dit inreisverbod de maximale duur van 3 jaar bedraagt.

Dit is in strijd met de woorden van de wet, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en deze duur niet meer (wel minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (zie ook RvV nr. 91 251 van 9 november 2012 i.v.m. inreisverbod van maximum 5 jaar). Uit de beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat

verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat een inreisverbod minder dan drie jaar kan bedragen.

Door het voor te stellen alsof bij gebrek een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd, schendt de bestreden beslissing artikel 74/11 §1 Vw..

In een gelijkaardige zaak vernietigde Uw Raad het bevel met inreisverbod zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013, 246):

“De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.”.

Uw Raad oordeelde dan ook (RvV nr. 12 935, 23 juni 2014, zaak 150 711/VIII):

“(…) Hierbij moet geduid worden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist. Het gegeven dat verzoekster zelf geen argumenten aandraagt om te opteren voor het opleggen van een lagere termijn heeft niet tot gevolg dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden zijn keuze voor de maximumtermijn toe te lichten. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond”.

Meer nog.

Uit het feit dat de termijn van het inreisverbod niet gemoduleerd werd, blijkt eigenlijk reeds impliciet dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals het verblijfsrecht van verzoekster in Italië (vgl. RvV 27 februari 2013, nr. 98.002). Deze omstandigheid is verwerende partij onmiskenbaar gekend (zie faxbijlage stuk 3), dus dient er rekening mee gehouden te worden (vgl. RvV 8 maart 2013, nr. 98.572).

De maximumtermijn hanteren voor het inreisverbod zonder heromtrent te motiveren, houdt in dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden en is een schending van de motiveringsplicht (RvV 27 november 2012, nr. 92.111; RvV 16 juli 2013, nr. 106.781; RvV 6 november 2013, nr. 113.396).

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar werd opgelegd. Verweerder motiveerde zo duidelijk dat in casu

een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster door de politie van Brussel werd aangetroffen voor flessentrekkerij. Verweerder gaf uitdrukkelijk aan dat dit motief dat eerder reeds mede rechtvaardigde waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven ook een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor een duur van drie jaar. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte aan verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad zo ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

De in casu bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verweerder gaf zo duidelijk aan dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster door de politie van Brussel werd aangetroffen voor flessentrekkerij. Verzoekster kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch zou worden besloten indien blijkt dat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Verweerder geeft middels zijn motivering uitdrukkelijk aan dat één van twee gronden waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, met name dat verzoekster door de politie van Brussel op heterdaad werd betrapt wegens flessentrekkerij, niet enkel dienstig was waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, doch eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in de situatie van verzoekster mogelijk is. Het door verzoekster gestelde als zou verweerder in de bestreden beslissing louter herhalen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en vervolgens automatisch de maximumtermijn opleggen, gaat voorbij aan de uitdrukkelijke motivering waarbij verweerder aangeeft dat met name het gegeven dat verzoekster op heterdaad werd betrapt voor flessentrekkerij ook de duur van drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigt. De gegeven motivering

reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Waar verzoekster daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op flessentrekkerij door de politie van Brussel. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Zij toont ook geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoekster tijdens haar aanwezigheid in het Rijk op heterdaad werd betrapt wegens het plegen van een strafbaar feit. Verzoekster betwist dit feit ook niet als dusdanig. Zij toont niet aan dat verweerder de vaststelling dat zij op heterdaad werd betrapt op flessentrekkerij niet redelijkerwijze eveneens kon aanwenden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nadat hij mede gelet op deze vaststelling ook reeds besliste geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoekster toont evenmin aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster wijst weliswaar op het gegeven dat zij een verblijfsrecht geniet in Italië en dat dit verweerder gekend diende te zijn, doch gaat er aldus aan voorbij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk bepaalt dat dit inreisverbod geldt voor *“het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Aldus geldt het inreisverbod niet voor het grondgebied van Italië, indien verzoekster aldaar verblijfsgerechtigd is. Nu dit voorgehouden verblijfsrecht in Italië, gelet op dit gestelde in de beslissing, niet in het gedrang komt door de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien dat hiermee nog rekening diende te worden gehouden of dat dit gegeven nog relevant was.

Waar verzoekster erop wijst dat zij geen enkele vraag tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek heeft gevraagd, kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekster uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft – waar hij aangaande het feit dat verzoekster werd aangetroffen voor flessentrekkerij motiveerde als volgt: *“reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar”* – enkel aangegeven dat dit gegeven niet enkel relevant was in het kader van de eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, doch eveneens rechtvaardigde dat werd geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Het betoog van verzoekster op dit punt is verder dan ook niet relevant.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliet ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien ook geen precedentswaarde.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat verzoekster op heterdaad werd betrapt op flessentrekkerij zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 3, 7° van de richtlijn 2008/115/EG. Zij duidt evenwel niet op welke wijze de thans bestreden beslissing deze bepaling zou

miskennen. Dit middelonderdeel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, in ieder geval onontvankelijk. Deze richtlijn is daarenboven ook reeds omgezet in nationale wetgeving.

2.2.4. Verzoekster toont met haar betoog ten slotte geen schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoekster toont immers niet aan dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS